

βουρδουλισιά ή, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρδουλίζω (II).

Βουρδούλιο 1, ὁ ἰδ.

βουρδούλισμα τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρδουλίζω (II).

Βουρδούλιο 1, ὁ ἰδ.: Παροιμ.

Ὁ σκύλλος τὸ βουρδούλισμα γιὰ παηγύρι τὸ ἔχει.

βουρδουλίτσι τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρδουλίζω (II) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσι.

Μαστίγωσης: Σὰ δὲν ἔλεγε ποῦ ἔχει τὰ κρυμμένα, ἄρχισε τὸ βουρδουλίτσι.

βούρδουλο τό, Νάξ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά. βούρδουλον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) βέρδουλο Θήρ.

Λέξις μεσν. ἀγνώστου ἐτύμου. Ὁ Δουκ. «βουρδουλίσειν... vox formata e burdonibus, baculis ita dictis, ut docuimus in Gloss. med. Lat.».

Βούρδουλας 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐφαγε ξύλο μὲ τὸ βούρδουλο ποῦ δὲν ἤθελε ἄλλο Κορινθ.

βούρδουλος ὁ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούρδουλο.

Ὁ ἐκ τοῦ κατωτάτου μέρους κορμοῦ δένδρου ἀποκοπέντος ἐκφυόμενος βλαστὸς (διὰ τὴν ὁμοιότητα πρὸς βέργαν λεπτὴν χρησιμεύουσιν ὡς μαστίγιον).

βουρέα ή, Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έα, δι' ἣν ἰδ. -εά.

Βούρα 1 β, ὁ ἰδ.

βούρρα ή, Κύπρ. βούρα Κύπρ. βούρα Ἀστυπ. Κάλυμν. Κύπρ. Κῶς Λέρ. βούρα Ἀμοργ. Θράκ. (Σαμακόβ.) Ἰμβρ. Κρήτ. Λήμν. Μακεδ. (Βελβ.) Μήλ. Πελοπν. (Μάν.) Ρόδ. Σάμ. βουρρά Κρήτ. βούρα Ἰος βούρα Σαμοθρ. βούρα Ἰκαρ. γούρα Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ Λατίν. *bulga* ἢ *cuiga*.

1) Σακκίδιον δερμάτινον ἢ ἐξ ἐρίου χρήσιμον παρὰ τοῖς ἀγρόταις καὶ κυνηγοῖς πρὸς ἀπόθεσιν τροφίμων, γεωργικῶν ἐργαλείων κττ. ἐνθ' ἄν. 2) Δέρμα αἰγὸς Κύπρ. 3) Ἀσκὸς ἐκ δέρματος αἰγὸς ἢ προβάτου Θράκ. (Σαμακόβ.) Ἰος. 4) Κόφινος μέγας μὲ δύο λαβὰς Πελοπν. (Γέρμ.) Συνών. κόφα.

βουρράζω ἀμάρτ. βουρράζω Κύπρ. βουρράζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούρα.

Θέτω τι ἐντὸς τῆς πήρας: Ἐβούρρασε ὅλα τ' ἀπίδια Κρήτ.

βουρραλάκι τό, ἀμάρτ. βουρραλάκι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρράλι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν σακκίδιον, μικρὰ βούρα (ἰδ. λ.) Συνών. βουρράλι, βουρρί, βουρρίδι, βουρρίτσα, βουρρούδα, βουρρούδιν, βουρρούλλα.

βουρράλι τό, ἀμάρτ. βουρράλι Κρήτ. Μήλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούρα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άλι.

1) Βουρραλάκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Βαλάντιον Κρήτ. Συνών. παραδοσάκουλλα.

βουρρί τό, ἀμάρτ.

βουρρίν Κύπρ. βουρρίν Κύπρ.

βουρρί Θράκ. (Γέν.) Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούρα.

Βουρραλάκι, ὁ ἰδ.

βουρρίδα ή, ἀμάρτ.

βουρρίδα Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) βουρρία Κάρπ. βούρια Ρόδ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βουρρίδι.

1) Πήρα, θύλακος Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Ρόδ.: Μοῦ ζητοῦν οὗλοι δανεικὰ σὰν γὰ εἶχα κάμμιὰ βουρρίδα Κάμπος Λακων. 2) Μετων. ἡ βραχείος ἀναστήματος γυνὴ Κάρπ.

βουρρίδα ή, ἀμάρτ. βουρρίδα Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρρίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εά.

Ποσότης ὅση χωρεῖ εἰς σακκίδιον: Μὰ βουρρίδα ἀπίδια.

βουρρίδι τό, ἀμάρτ. βουρρίδι Κρήτ. Μήλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βουρρίδιον. Πβ. Σουῖδ. «κώρυκος» θυλάκιον, τὸ παρ' ἡμῖν βουρρίδιον, ἡ πλέγμα δεκτικὸν ἄρτων.

Βουρραλάκι, ὁ ἰδ.

βουρρίδοβάσταγο τό, ἀμάρτ.

βουρρίδοβάσταγο Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουρρίδι καὶ βαστάγι.

Σκοινίον λεπτὸν ἢ λωρίον δερμάτινον πρὸς ἐξάρτησιν τῆς πήρας. Συνών. βουρρίδοσκοινο.

βούρριδος ὁ, ἀμάρτ. βούρριδος Κρήτ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βουρρίδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ος.

Μεγάλη πήρα.

βουρρίδοσκοινο τό, ἀμάρτ.

βουρρίδοσκοινο Σαμοθρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουρρίδι καὶ σκοινί.

Βουρρίδοβάσταγο, ὁ ἰδ.

βουρρίτσα ή, ἀμάρτ. βουρρίτσα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούρα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Βουρραλάκι, ὁ ἰδ.

βουρρούδα ή, ἀμάρτ. βουρρούδα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούρα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδα.

Βουρραλάκι, ὁ ἰδ.

βουρρούδιν τό, ἀμάρτ.

βουρρούδιν Κύπρ. βουρρούθιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούρα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδιν.

Βουρραλάκιν, ὁ ἰδ.

βουρρούλλα ή, ἀμάρτ. βουρρούλ-λα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούρα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλα.

Βουρραλάκι, ὁ ἰδ.: Ἄσπ.

Ἀν-ροίει τὴν βουρρούλ-λαν του, βάλ-λει κομ-μίτιν πίτ-ταν τῶαί πᾶν-νει τῶεῖνο τὸ στρατίν, τῶεῖνο τὸ μονοπάτιν.

βουρίζω Πόντ. βουρίζω Σύμ.

βουρίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) βουρῶ Κύπρ. βουρῶ Κύπρ. γουρῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μορ. βούρ.

1) Τρέχω Κύπρ.: Γνωμ. "Οπκοῖς βουρῆ μινίσκει πίσω. || Ἄσμ.

Πέτε της νά ῥτη γλήορα, πέτε της νά γουρήση
κ' ἔχω λαμπρὸν μέσ' ἑς τὴν καργιάν, νά ῥτη νά μοῦ τὸ σβήση.

β) Ἐλαύνω, καταδιώκω Κύπρ.: βουρῶ τὸ χτηνόν.

2) Βομβῶ, ἠχῶ Πόντ. Σύμ.: Βουρίζ-ζει ὁ ἀέρας Σύμ.
|| Φρ. Βουρίζ-ζει τὸ κεφάλι μου (αἰσθάνομαι ἱλιγγον, σκοτοδίνην) αὐτόθι. Συνών. βουτίζω Α 4. 3) Βρίθω Λυκ. (Λιβύσσ.): Ἡβούρισαν οἱ μνῆες.

βουρὶν (I) τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρίζω.

Μικρὰς διαρκείας τρέξιμον: Πάαινε ἢ τρέξε μάνι μάνι
ἐναν βουρὶν τὸ ἔλα.

βουρὶν (II) τό, Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ μορ. βούρ.

Πλήθος, σμήνος, ἐπὶ ἐντόμων κττ.

βουριντζῆς ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρὶν (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τζῆς.

Ἐπὶ ἵππου, ταχύπους.

βούρισμαν τό, Κύπρ. βούρημαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρίζω, παρ' ὃ καὶ βουρῶ.

Τὸ νά τρέχη τις. Συνών. τρεχάλα.

βουρισμός ὁ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρίζω.

Βόμβος. Συνών. βούισμα.

βούριστρον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρίζω.

1) Οἶονεὶ τὸ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου τίθεται τι εἰς ταχεῖαν κίνησιν: Φρ. Τοῦ δίνω τὸ βούριστρον (τὸν κάμνω νά τρέχη). 2) Τὸ τρέξιμον.

βουριστὸς ἐπίθ. Κύπρ. βουρητὸς Κύπρ. βουρηντὸς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρίζω, παρ' ὃ καὶ βουρῶ. Τὸ βουρηντὸς κατὰ τὸ βουριντζῆς.

Δρομαῖος: Ἡρτε κοντά μας βουρηντὸς. Συνών. τρεχᾶτος.

βουριστῶντα ἐπίρρ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. βουριστὸς κατὰ τὸ συνών. βουρῶντα μετοχ. τοῦ βουρῶ, καθὼς λέγεται αὐτόθι καὶ τραουνδιστῶντα < τραουνδιστὸς < τραγουνδῶ τραυῖκτῶντα < τραυῖκτὸς < τραυῶ. κττ.

Τροχάδην, τρέχοντας: Ἡρτε βουριστῶντα.

βουρκάδα ἡ, Λήμν. Χίος κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρκὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I).

Ἡ ἐκ βούρκου ἡ ἀπὸ τῆς ἰλύος ἀναδιδόμενη ὁσμὴ ἐνθ. ἄν.: Ἐδῶ μυρίζει βουρκάδα Χίος. Συνών. βουρκαρίλα 1, βουρκεῖα, βουρκιῖλα.

βουρκάδι τό, ΚΠαρορ. Κόκκιν. Τράγ. 118 βουρ-κάδ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρκὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδι.

1) Μέρος σκοτεινὸν ὡς βουρκὸς ΚΠαρορ. ἐνθ. ἄν.: Κοιτάζει γυρὸ του σὰ νά μὴν ξέρη ποῦ νά στραφῇ, βουρ-κάδι ἡ ψυχὴ, ποῦ κρύβει μέσα της ἀστροπελέκια. 2) Ἐπιρ-

ρηματ., δίκην βούρκου, ἐπὶ ὁσμῆς Ἰμβρ.: Τοῦ νιρὸ μυρίζ' βουρκάδ'. Πβ. βουρκάδα.

βουρκανίζω Καππ. (Σινασσ. Φάρασ. κ. ἄ.) Πόντ. (Οἶν. Σταυρ. Χαλδ. κ. ἄ.) βρουκανίζω Καππ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βουλκανίζω, ὃ κατὰ ΔΟἰκονομίδ. Lautl. 63 ἀπὸ τὸ *υιλοαν*. Πβ. καὶ ἈνθΠαπαδόπουλ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 59.

1) Ἀπροσ. κάμνει σφοδρὰν χιονοθύελλαν, χιονίζει μετὰ σφοδροτάτου ἀνέμου Πόντ. (Σταυρ. κ. ἄ.): Ὁξικέσ' βουρ-κανίζ' καὶ ποῦ θὰ πᾶς; (ὁξικέσ' = ἔξω) Σταυρ. 2) Μυκῶμαι, ἐπὶ ἀγελάδος Καππ. (Σινασσ.) 3) Ἀγανακτῶν φωνάζω, ὑβρίζω, ἐπιτίθεμαι δι' ἀπειλῶν ἢ ὕβρεων Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.): Ἐβουρκανίτσεν ἀπάν'-ι-μ' (ἀπάν'-ι-μ' = κατε-πάνω μου, ἐναντίον μου) Χαλδ. 4) Κλαίω ἐπὶ βρε-φῶν Καππ. (Φάρασ. κ. ἄ.)

βουρκανίσμαν τό, Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουρκανίζω.

Χιονοθύελλα.

βουρκάρι τό, Μέγαρ.—ΔΒουτυρ. Ἐπανάστ. ζῶων ΠΒλαστ. Ἀργῶ 49 καὶ 337—Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Βλαστ. 374 Πρω.Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρκὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι (II).

1) Τόπος βορβορώδους ΠΒλαστ. Ἀργῶ 49—Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: Βούλησαν ἑς τὸ βουρκάρι ΠΒλαστ. Ἀργῶ ἐνθ' ἄν. 2) Βόρβορος Μέγαρ.—ΔΒουτυρ ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω.Δημητρ.: Ἐπεκα ἑς τὸ βουρκάρι τσαὶ λερώθηκα Μέγαρ. Μέρος γεμᾶτο βουρκάρι ΔΒουτυρ. ἐνθ. ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κέως Σαλαμ.

βουρκαρίλα ἡ, Μεγαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρκάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Βουρκάδα, ὃ ἰδ. 2) Τὸ πλήθος τοῦ βορβόρου.

βουρκεῖα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρεόπ.) βουρκεῖα Σύμ. βουρκεῖ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρκὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖα.

Βουρκάδα, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βουρκεῖα φέρνει τὸ βα-ρέλλι Σύμ.

βουρκὶ τό, Ἀμάρτ. βουρκὶν Κύπρ. βουρκὶ Σύμ.

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. βουρκὸς.

1) Μικρὰ ποσότης βορβορώδους ὕδατος Κύπρ. 2) Τόπος ὅπου λιμνάζουν ὕδατα βορβορώδη Σύμ.: Φράσ. Λιμάνιν βουρκὶ (λιμὴν ἡσυχος).

βουρκιάζω Κρήτ. (Βιάνν. Σητ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Χίος—Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. βρουκιάζω Θήρ. βρου-τσάζου Λέσβ. βουρκιάζ-ζω Σύμ. βουρτσάζω Κύπρ. βρο-σάζω Κύπρ. βρουσάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρκὸς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Α) Μετβ. 1) Μεταβάλλω τι εἰς βούρκον Κύπρ.

2) Μεταδίδω εἰς τι τὴν ὁσμὴν τοῦ βούρκου Κύπρ.: Τοῦτ' ἡ κούζα βροσάζει τὸ νερόν (κούζα = στάμνα). Καὶ ἀμτβ. ἀποκτῶ τὴν ὁσμὴν τῆς ἰλύος, τοῦ βούρκου, ἐπὶ ὕδατος Κύπρ. Λέσβ. Σύμ. Χίος: Ἐβούρκιασαν τὰ νερὰ Χίος Τὸ νερὸ βρουτσάζει Λέσβ. Τὸ νερόν τοῦτον ἐν' πίνε-ται, γιὰτὶ ἐν' βροθασμένον Κύπρ.

Β) Ἀμτβ. 1) Καθίσταμαι λασπώδης, βορβορώδης